

NØVN

Sólfríð, takk fyri alt

f. 19.11.1982 d. 27.02.2016

Ælabogin hevði ein heilt serligan týdning fyri teg. At síggja hann skína yvir Landsjúkrahúsinum, tá vit fylgdu tær til títt seinasta hvíldarstað her á fold, var eitt klárt tekin til okkum frá tær. Vit fara altíð, at minnast tann tú vart og tað sum tú stóð fyri.

Tú valdi at brúka tað, sum hendi tær sum ein møguleika at mennast, og tú fanst eina djypri meining við livinum. Tú mentist sum persónur og við einum opnum sinni og hjarta loyvdi tú einari nýggja lívsáskoðan og nýggjum fólki inn í títt liv - og okkara. Tú lærði okkum at síggja positivt uppá tilveruna, at vóna tað besta og trúgva fult hóast stóðan var sera trupul. Tin vilji til lívið var serstakur.

Ein kundi blivið bittur og foku-

serað uppá órættvísi – men tú vildi, at vit hugsaðu positivt og varveittu vónina. Tú vart so fantastiska sterk. Takk fyri at tú helt okkum uppi! Í gjøgnum sjúkraleguna lærði tú okkum nógv, men mest av øllum gavst tú okkum innlit í tína lívsáskoðan. Tú gav okkum eina tilvitan um tað, sum veruliga hevur týdning. Tú gav okkum vón og tú minti okkum á at vera takksom.

Vit vilja her við takka øllum, sum hava hjálpt og teimum, sum hava verið við á hesi ferðini. Takk til tykkum á Ríkisjúkrahúsinum, P20 á Bispebjerg og Landsjúkrahúsið. Ein serlig tøkki til tykkum á G4, ið vóru so góð við Sólfríð, ið virdu hennara áskoðan til lívið við sjúkuni, og sum gjørdur, at vit, sum vóru um Sólfríð, føldu okkum heima hjá tykkum.

Takk til Sjúklingahotellið Tórshavn fyri allar tær nætur vit búðu har.

Takk til tykkum, sum gjørdur jarðarferðina so vakra. Takk til Frelsunarherin fyri bønarhaldið í kapellinum og vakran hornmusik við grøvina. Takk til Magna fyri eina vakra kórsetan. Takk til Jógvan Fríðrikson fyri taluna og Kristinu við kóri fyri sangin, sum hevið so nógv at siga fyri Sólfríð. Takk til kirkjutænarar og øll sum hjálptu til við ervinum. Takk fyri øll tit, ið trúfast bóðu fyri Sólfríð. Takk til vinfólk hennara sum vitjaðu, hjálptu og gjørdur stuttligu video heilsanirnar, tá ið harðast leikaði á. Ein serlig tøkki til Helenu fyri allar samrøðurnar og bønarløturnar.

Takk til Odu og Peter fyri viðgerðirnar sum Sólfríð fekk tað so

gott av. Takk til hjartabólkin. Takk til Løgmansskrivstovuna fyri at tit vóru so stuðlandi, tað hevði so nógv at siga fyri Sólfríð. Takk til tykkum á Dagstovninum á Argjahamri og Jeanette fyri at tit hava tikið tykkum so væl av Kristian og dugað so væl at handfara støðuna. Takk til Kristionnu fyri alla hjálpin.

Takk tit, ið hava sent heilsanir, skrivað, ringt, latið blómur og tit, ið hava latið peningagávu til Kristian. Takk til tykkum, ið fylgdu Sólfríð til hennara seinasta hvíldarstað.

Vit eru tær takksom Sólfríð. Fyri okkum var tú ein ótrúlig inspiratión og telist ímillum ein av teimum heilt serstøku.

Kristian, Búgví, Petur, Rigmor, Maria, Kristina og Jóhanna

Nakrar hugleiðingar um Maritu Arge Magnussen

f. 18 des. 1934 d. 15 apríl 2016

Marita, ein kend havnarmynd, er farin um sýnuna. Fórt tú tær ein túr gjøgnum havnargøtur, møtti tú ofta hesi kviku, blíðligu og glaðlyntu kvinnuna.

Marita var dóttir Signu Magnussen, fødd Arge, og Jaspur Magnussen av Tvøroyri. Abbi hennara var tann vælkendi jarnsmiðurin av Argjum, Sigmund Arge, og omman var Margretha úr Dali í Havn, hon varð rópt Gretha. Marita vaks upp í Dr. Jakobsens gøtu í teimum lítlu reyðu húsunum við síðuna av gróthúsunum, ið abbin sjálvur bygd.

Tær vóru tvær systar. Margretha, sum varð rópt Gugga, ið var nøkur ár eldri, giftist til Vestmanna. Hon doyði fyri nøkrum árum síðan, og saknaði Marita hana nógv.

Mostrar hevði hon fleiri, og eru tær vælkendar havnarkvinnur, m.a. sum limir í Kvinnufelagnum og sum kirkjuráðslimir. Ein teirra var Liffa Gregoriussen, sum í nógv ár hevði handilin »Sóljan«.

Í gróthúsunum hevði Betty Arge privatskúla. Hon hevði fyrst skúla í Bøgøtu, og tá foreldrini doyðu, flutti skúlin í barnaheimið og gingu millum 15 og 20 børn í skúla hjá henni. Mostirin Maria Baier, eisini rópt Mia, var lærarinna í Tórshavnar Kommunuskúla.

Sjálv bregður Marita ikki burtur úr ætt. Hon hevur verið kirkjuráðslimur í Vesturkirkjuni í nógv ár, og tey flestu sum skrivari.

Eftir lokið studentsprógv arbeiðdi hon á skrivstovuni hjá Poul Hansen, og meðan hon var har, spurdi Jóhanna Dahl hana, um hon ikki kundi hugsað sær at farið til Danmarkar at læra til laborant, tí tað var tørvur á tí her í Føroyum. Hon so gjørdi, og bleiv hon sostatt fyrsti føroyski laborantur, og komu skjótt fleiri henni á baki. Hon var við til at menna laboratoriið á Landssjúkrahúsinum. Tað bleiv hennara lívsstarv, og tað má hava verið gott at hava havt ein slíkan arbeiðsfelag sum Maritu, og kom hon ígjøgnum sitt arbeiði og blíðlynta verumáta at kenna nógv fólk.

Eftir tað at hon var givin sum laborantur, arbeiðdi hon eina tíð á deildini hjá Pál Weihe, yvirlækna, fyri Arbeiðis og Almanna heilsu.

Hon hevur verið í nógvum ymiskum nevndum. Tá Eldraráðið í Havn var stovna fyri 12 árum síðan, var hon fyrst valdi limur, og var hon formaður í fleiri ár.

Marita giftist við Rasmus Johannesen úr Mykinesi, og fingur tey trý børn: Trinu Miu, Jaspur og Janet Friðu. Ommubørnini eru 9 í tali og langommubørnini 3. Tit vóru henni til stóra gleði, m.a. savnaðust tit hjá henni hvønn leygarmorgun til morgunmat.

Marita ferðaðist nógv bæði í arbeiðsrindum og í frítíðini, og bjóðaði hon ofta allari familjuni út at ferðast til gleði fyri tey. Tey vóru

bæði í Noregi og Italia fleiri ferðir. Henni dæmdi eisini væl at ferðast í Føroyum, serliga var tað Mykinesi og Hestur, sum stóðu hennara hjarta nær.

Kom prátið inn á kríggið í 1940, segði hon ofta frá um tíðina í Kollafirði. Eftir tað, at trolarin Lincoln City bleiv bumbaður á Havnarvág (meiningin var nokk at bumba oljutangarnar), flýddu nógv havnarfólk úr Havnini út á bygd, og búðu Marita og tey tá í Kollafirði eina tíð.

Marita og eg vuku upp í sama grannalagi. Hon 6 ár eldri enn eg, so vit spældu ikki saman, men eg minnst einaferð, eg slapp við, tá hon og Kirstin Bech, dóttir gamla djóralæknan, fóru niðan í gamla svimjuhylin, sum var í Havnará í Gundadali.

Eisini minnst eg nógv fólk, sum fóru um jarnportrið, sum abbin hevði gjørt, inn í Gróthúsin og tey lítlu reyðu húsini, sum Marita seinni bygd um. M.a. vitjaðu Palli Gregoriussen og beiggjarnir og Simmi, ið eisini var systkinabarn Maritu ofta mostrarar.

Einaferð fóru mamma og eg inn til Signu og tey, vit skuldu síggja nakað, jú á gólvinum stóð ein figurur í føroyskum klæðum, sum ein av prinsessunum skuldi fáa. Akkurát hvat hon hevði tilevnað, minnst eg ikki, eg haldi, at tað var Kvinnufelagið, ið gav teim-

um donsku prinsessunum føroysk klæði, men vøkur vóru tey. Sjálv var Marita eisini sera fitt í hondunum, hon broderaði vestar til allar ommusynirnar, seymaði og bant og gav øllum ommubørnunum føroysk klæði.

Vinskapurin millum húsini hjá Sigmundi á Argjum og hjá ommu og abba er mær sagt gongur aftur til grannakonurnar ommu Maritu, Margrethu og ommu mína Amaliu Skála, og vitjaðu tær tíðum hvør aðra.

Tá KFUK skótarnir fyltu 50 ár í 1978, var ein framsýning í Smíðjuni í Lítluvík, og í tí sambandi kundi ein tekna seg sum lim hjá gomlu KFUK skótum, og fleiri, sum høvdu verið skótar sum yngri, teknaðu seg, og ein teirra var Marita. Ofta tók hon til: »Mær dámar so væl at koma niðan í KFUK.«

Góða Marita, takk fyri vinalag, fyri tíðina sum granni, sum gamlir

skótar og sum limir í Eldraráðnum.

Vit í 4-Grein takka tær fyri tíðina, ið tú vart okkara millum, og vilja vit enda við einum versi, ið tú sum yngri skóti mangan hevur sungið, og sum mostir tín Liffa Gregoriussen hevur yrkt.

*Fram um so brattar gøturnar liggja,
skulu vit ganga okkara leið,
upp móti fjallinum vilja vit hyggja,
fjallið tað vísir okkum á leið.
Lið móti lið vit skulu fram,
aldri vit okkara lyfti svíkja,
vit hava fingið tað dýrastu ogn,
frá Gudi tú ikki mást víkja.*

Tit børn hennara við fam. hava átt eina góða mammu, ommu og langommu, sum hugsaði nógv um tykkum, og sum hevði eitt opið heim fyri øllum tykkara.

Harrin signi tykkum øll í sorgini.

Ása Østerø